

MECANICII '61

POLIBUC

O nouă și continuă
provocare

Foaie de suflet lunară a Asociației "Promoția '61 MECANICĂ"

Anul 2 Nr. 1 • ianuarie 2006 • serie nouă

Apare în fiecare ultimă joi a lunii

Editorial

Invitație la întâlnire cu tinerețea noastră

"Adunătură de mecanici"

Întâlnirea din noiembrie 2005

Revelion 2005 - 2006

Ne-am simțit bine
Jurnalul revelionului
Momentul culminant

Neexotică, dar ce vacanță!

- Pseudojurnal de bord

Întoarcerea

Correspondență

Însemnările din America ale
unui român din Germania

Aniversări

Adrese de e_mail

INVITAȚIE

LA ÎNTÂLNIRE CU TINEREȚEA NOASTRĂ

În loc de Proces Verbal

La ședința de lucru care a avut loc în prima zi a anului 2006, la hotelul Philoxenia din Eforie Nord, după ciorba de potroace (care de fapt a fost o minunat-de-acră ciorbă de crap), au participat: (ordinea complet aleatorie) Adrian Popa, Constantin Dumitru, Stan Bone, Mirel Vanca, Vasile Gheorghe, Georgeta Sorescu - Dumitrescu, Dan Mihălcescu, Dan Ștefănescu, Mircea Zainea, Radu Stoian, Ion Stănescu, Corina Firuță – adică "cei 12"; al 13-lea, ca să nu ne strice paritatea, a preferat ... o plimbare.

La ordinea de zi, s-au discutat două probleme de importanță majoră: numărul din ianuarie al revistei noastre și întâlnirea din vară a promoției.

Cei prezenți s-au constituit în comitet de pregătire a agapei de 45 de ani a promoției, comitet din care vor mai face parte de drept: Rodica Niculescu și Nae Enescu, respectiv președinta și vicepreședintele Asociației Promoției Mecanică '61 (care lipseau motivat de la ședință) și plimbărețul Radu Gruia (hai să-l iertăm și să-l punem la treabă!) Comitetul va avea un grup de lucru "soft" și unul "hard". Despărțirea pe destinații a comisiei se va face la prima întâlnire din 2006 de la Select, din 26 ianuarie.

După discuții furtunoase (și mai ales fructuoase) comisia a hotărât deja următoarele:

Întâlnirea va avea loc **vineri 15 septembrie 2006**. Adunarea se va face în curtea din fața clădirii din str. Polizu (colț cu Grivița) unde vor fi prezenți delegații care să ne conducă în amfiteatru (sperăm APA). În acest sens, se vor trimite invitații tuturor colegilor a căror adresă este cunoscută, bineînțeles că îi invităm împreună cu soțiile/soții sau partenerile/partenerii lor.

După pupăturile de rigoare, în amfiteatru se va striga catalogul și se va da cuvântul fiecărui participant, pentru o scurtă dare de seamă proprie. Se vor citi scrisori ale celor care nu vor putea fi

ADUNATURA DE MECANICI

Întâlnirea din noiembrie 2005

– Școala bunicilor II –

Mirel Vanca

La această întâlnire am venit înarmat cu un reportofon, dornic să înregistrez lucruri interesante despre nepoții colegilor noștri și despre relația nepot-bunic. I-am provocat pe unii și pe alții să-mi povestească despre nepoții lor, în timp ce reportofonul înregistra fără încetare. După aproape două luni, când mă pregăteam să scriu articolul de față, am pornit reportofonul fiind pregătit să notez tot ce voi considera interesant. Ce credeți c-am înregistrat ? Un vacarm continuu, de nedescris, din care răzbătea, din când în când, câte o frază inteligibilă. Despre o petrecere se spune că la început vorbește câte unul și ascultă toți, iar la sfârșit vorbesc toți și nu ascultă nimeni. Mi-am dat seama acum că petrecerile (întâlnirile) noastre au numai cea de a doua fază. În această situație va trebui să vă mulțumiți cu frânturile de conversație pe care a reușit să mi le redea bietul meu reportofon.

(urmare din pagina 1)

prezenți și-i vom aminti și pe cei care deja ne-au părăsit, dintre dascăli și dintre colegi.

Comisia de organizare, partea "soft" are sarcina expresă de a edita până atunci, volumul II al cărții promoției, care va fi însoțită de un CD cu poze. Pentru acestea se așteaptă până în luna mai, fotografiile din studenție, de la toți cei care mai dețin astfel de prețioase documente (care vor fi înapoiate după scanare).

Undeva pe după amiază, se va pleca spre masa festivă, ce va avea loc la hotelul Philoxenia din Eforie Nord. Comisia (partea "hard") are sarcina dificilă de a veghea ca pe drum, participanții să nu sucombe de foame!

Sâmbătă și duminică, respectiv 16 și 17 septembrie 2006, programul va fi divers, (cazarea în sarcina gazdei Constantin Dumitru) cuprinzând chiar înot și ședințe de masaj în bazinul stațiunii, opțional: în grup, pe sexe sau individual. Toate mesele vor fi asezonate cu muzică de dans, astfel încât să se constituie obligatoriu ca tratamente de întinerire.

Prețul acțiunii nu este încă stabilit (mai căutam sponsorizări).

Prieteni – colegi, ce s-ar mai putea adăuga? Vorbăria prea multă, strică! Așadar: Nu lipsiți de la întâlnirea cu tinerețea noastră, după 45 de ani, căci va fi de neuitat!

Vorba lui Adrian: Să ne ajute Dumnezeu!

Din primul articol al acestui serial ați reținut, poate, că nepoții mei mi se adresează cu banalul « bunicule ! », că nepoții lui Calipso îi spun acestuia « tatae » și că nepoții lui Nae Enescu i se adresează acestuia cu Năică. Aflți acum că nepotul de 4 ani a lui Dan Ștefănescu îi spune acestuia pe nume, fapt din ce în ce mai obișnuit, dar și că nepoții lui Șoșo, pasăre rară la întâlnirile noastre, îi spun acestuia Babacule. Înainte de a premia pe nepoții care folosesc cele mai haioase apelative la adresa bunicilor lor, așteptăm și alte destăinuiri.

După Andrei, nepotul lui Riri, un alt nepot care-și șochează interlocutorii este nepoata de 2 ani și 8 luni a lui Nae Enescu, care folosește formule de genul : « Taci nesimțitul ! », « Nu mai țipa zăpăcito ! », « Cum vorbești cu mine, ciobanule ? » « Ce mama dracului faci ? ». Pe noi ne amuză și suntem plini de admirație vis-a-vis de precocitatea ei, dar bănuiesc că bieții lui părinți o ascund atunci când le vine vreo persoană simandicoasă în casă sau îl pun să vadă câte o telenovelă românească înregistrată, că am auzit că este înebunit după ele.

Corina Firuță

Se zice că ce iese din pisică șoareci mănâncă. Proverbul este perfect ilustrat de nepotelul Tudor Vlad al lui Dan Ștefănescu, care este, de pe acum, un mic inginer mecanic. Nu numai că îl asistă cu interes pe Dan atunci când meșterește ceva, dar ține neapărat să-l și ajute. Regretatul nostru profesor de organe de mașini, Gh. Manea, ar mai muri odată, de data aceasta de plăcere, văzând cu câtă voluptate se joacă cu șuruburile și piulițele nepotul lui Dan. Câți dintre colegii noștri ar fi fericiți văzând că nepoții le calcă pe urme și câți le-ar da peste degete? Eu fac parte din prima categorie și sunt convins că nu sunt singurul.

Rodica Nicolescu, deși nu a fost căsătorită, deși nu are copii, se laudă cu cel mai mare număr de nepoți și strănepoți. Este vorba de copiii verișorilor ei, majoritatea provinciali, pe care « tanti Rodica » i-a găzduit, ajutat și îndrumat în timp ce-și făceau studiile în București. Astăzi ei sunt doctori sau ingineri și îi sunt recunoscători mătușei lor care le-a fost, unora dintre ei, a doua mamă, așa cum și noi îi suntem recunoscători pentru ceea ce face pentru asociația noastră.

Rodica Pop Florea, are nepoți mari, pasionați de calculatoare. Bunicei lor nu-i este nici ei străin calculatorul și, din când în când, face câte o partidă de “biluțe”. Mă bucur de câte ori aud că un coleg sau altul, la bătrânețe, a răspuns provocării numită computer și a reușit să-i deslușească, mai mult sau mai puțin, tainele.

Pe 30 noiembrie urma să fie ziua lui Adrian Popa. I-am cântat în cor « La mulți ani » și i-am făcut, fiecare în parte, cele mai bune urări. Se cuvine

ca într-un astfel de moment să-i mulțumim pentru tot ce a făcut pentru promoția noastră și să recunoaștem că fără el, n-am fi prietenii care suntem. Îi urez să continue să fie sufletul întâlnirilor noastre și să continue să colaboreze la această originală foaie.

Ce-aș mai putea spune despre întâlnirea noastră din noiembrie? Că a fost prezent și Riri Pop și ne-a delectat din nou cu câteva bancuri deochiate? N-o să vi se pară nici unuia dintre voi ceva neobișnuit. Că Șoșo a venit însoțit de o sticlă de vin bisericesc? O să vi se pară la toți foarte normal. Că Mircea Iliaia a mai înfruntat încă odată dificultățile deplasării numai pentru a fi împreună cu noi? Știm toți că Mircea este un bărbat care înfruntă cu curaj provocările pe care i le-a rezervat viața.

În final, Calipso a ținut să pună la punct câteva amănunte legate de Revelionul de la Eforie Nord. Toți am trecut prin aceleași “chinuri” când am găzduit un eveniment important.

Până la urmă a trebuit să plecăm când ne era lumea mai dragă. Totdeauna se întâmplă așa.

La cumpăna anilor!

Inexorabil este adjectivul a cărui semantică îl plasează linguşitor alături de “timp”..... care curge şi adună tot ce-am făcut sau nu, tot ce-am învăţat sau nu, tot ce ne-am imaginat sau nu, pe scurt întreaga noastră existenţă.

Deşi mai nou, noţiunea şi-a cam pierdut semnificaţia cu care ne-am obişnuit, teoria ondulatorie introducând şi consacrand “evoluţia ciclică”, se pare că nu vom renunţa aşa de uşor la calendarul clasic!

Aşa că trece un an, vine altul şi ne simţim datori să nu-i lăsăm să treacă fără să-i sărbătorim. Cum? Împreună cu toţi (sau măcar cu o parte) dintre cei cu care ştim, intuim, presupunem sau sperăm să putem “monta” un ansamblu care, generos, să ne accepte şi să ne facă pe toţi să ne simţim BINE.

Deci, a trecut 2005, a venit 2006, iar noi ne-am întâlnit la Mare, la Eforie Nord, la “PHILOXENIA”, la Calypso şi ai lui, foarte hotărâţi să adăugăm la portofoliul amintirilor de excepţie, încă una, dacă se poate, cât mai bogată în semnificaţii, evenimente şi fapte inedite sau cel puţin retrăite cu plăcere!

Se pare că am reuşit!

Să procedăm metodic şi să începem cu ... începutul !

Calypso, nu numai că a făcut posibilă adunarea, dar a acceptat cu bunăvoinţă şi pricepere (chestia asta nu miră pe nimeni) să se ocupe personal de toate ingredientele reuşitei unui astfel de eveniment: concepţie, organizare, logistică, (+++ pentru haleală) şi coordonare executivă.

Eu unul, în calitate de autor de opinie, pot

să declar cu toată convingerea că am descoperit un Calypso impresionant: afabil, atent, fin observator al detaliului, cu un dialog personalizat, nuanţat şi deschis cu toţi cei prezenţi...

Nu cred că mai trebuie să relev pragmatismul sau eficienţa, pentru că pe acestea le ştiam de mult. Mai pe scurt - gazdă ideală - un bun prieten!

Adrian Popa şi-a interpretat partitura de “ruler” cu aplicaţie şi eficienţă.

Ca întotdeauna, a avut un ochi de suflet pentru a veghea ca totul să se întâmple plăcut şi în ordine. Ne-a aşezat la mese, a scris răvaşele şi “pluguşorul” de rigoare cu talent şi abnegaţie, s-a ocupat de viitoarele evenimente, s-a ocupat de legături cu cei de departe

Ceilalţi, alături de soţiile sau de cei apropiaţi, împreună cu bunii prieteni invitaţi de Calypso, ne-am asumat rolul (nu prea dificil) al publicului interactiv: am onorat şi apreciat rezultatele eforturilor culinare şi prestaţia personalului de serviciu, am dansat şi am ascultat muzica, am obosit şi ne-am odihnit şi am luat-o de la capăt, ne-am plimbat şi ...

NE-AM SIMŢIT NEPAIOMENT!!

Asta a fost tot !

La Anu' şi ... încă odată !

GULIE

Jurnal de Revelion

Mirel Vanca

Pentru a doua oară în acest an, colegul nostru Constantin Dumitru, alias Calipso, ne-a pus la dispoziție, în mod gratuit, hotelul său de trei stele de la Eforie Nord. De data aceasta pentru a sărbători împreună, foști colegi, rude și prieteni ale gazdei, sfârșitul unui an și începutul altuia. Sărbătorile de iarnă sunt frumoase atunci când sunt petrecute în familie, iar atunci când familia este una mare și unită, așa cum este promoția noastră, o astfel de sărbătoare nu putea să fie altfel decât extraordinară. Și așa a fost.

Pregătirile pentru acest Revelion au început cu aproape două luni în urmă. În discuțiile care au avut loc s-au dezbătut în amănunt aspecte legate de transport, cazare, mese și programe zilnice și, bineînțeles, programul de Revelion. În aceste condiții, când a sosit sorocul, totul s-a dovedit pus la punct în cele mai mici amănunte, totul a funcționat ireproșabil, toată lumea s-a simțit excelent.

Pentru cei care am călătorit cu trenul și am ajuns la Eforie în seara zilei de 30 decembrie, în timp ce turna cu găleata, am fost așteptați la gară de Calipso, de sora lui și de Adrian Popa, care ne-au transportat la hotel cu trei autoturisme, unul mai pricopsit decât altul. După bucuria revederii cu colegii în frumosul hol și sufrageria de la parterul hotelului, după îmbrățișările și pupăturile de rigoare, ne-am luat în primire, fiecare familie, camerele repartizate. Nu pot să vă descriu încântarea soției mele, cu siguranță identică cu a celor care veneau pentru prima oară, când

a făcut cunoștință cu hotelul și cu camera - cu dotările ei, în special. La masa din seara aceea ne-am cunoscut cu rudele și prietenii lui Calipso, am mâncat pește cu mămăliguță și am băut vin alb dobrogean, am discutat, am cântat și ne-am simțit bine și nu ne-am mai fi dus la culcare, dacă într-un târziu, cineva, persoană însemnată, nu dădea stingerea.

După un mic dejun îmbelșugat din cea de a doua zi, a urmat, până la prânz, un program de voie. Majoritatea ne-am grăbit să ajungem pe faleză pentru a ne reîntâlni cu marea, după care am făcut un tur prin stațiune. Pentru aproape toți, spectacolul oferit de mare și stațiune în acest anotimp a fost unul inedit, nu lipsit de farmec și de interes. Marea era liniștită, plajele pustii, majoritatea hotelurilor și pensiunilor închise. La orizont apărea din când în când câte un vapor pregătit să intre în portul Agigea, pescărușii erau aceiași din totdeauna și făceau abstracție de anotimp și temperatura de afară; mai mulți cufundari, întruniți în grupuri mari sau răzleți, ne-au smuls exclamații de admirație pentru tehnica cu care se scufundau și pentru timpul lung petrecut sub apă. Hotelul Belona, altădată emblema stațiunii, l-am găsit abandonat și jerpelit. Hotelul Europa, noua emblemă a

stațiunii, era deosebit de animat și se pregătea, în mod vădit, de revelion.

După o excelentă masă de prânz, ne-am retras în camere pentru odihnă și pentru un somn de cel puțin o oră, penru a rezista cât mai bine și cât mai mult timp în noaptea dintre ani, ce urma.

În apropierea orei nouă, ora hotărâtă de start pentru petrecerea de revelion, în hol au început să-și facă apariția oaspeții în ținută de gală și în cea mai bună dispoziție. După ce ne-am strâns toți și după ce am epuizat complimentele adresate mai ales doamnelor pentru toaletele lor elegante, am făcut câteva poze de grup, înainte de a începe petrecerea, cu mesele foarte frumos aranjate, și înainte ca domnii prezenți să-și dezbrace vestoanele. După ce s-a ciocnit primul pahar de țuică, s-a și dezlănțuit voia bună și vacarmul, caracteristice întâlnirilor noastre. N-a trecut mult și pe ringul de dans au apărut perechile de îndrăgostiți. În ce mă privește a trebuit să dansez aproape non-stop, soția mea nelăsându-mi decât foarte puține și scurte perioade de răgaz.

Un moment deosebit l-a constituit

plugușorul, susținut de un prieten al lui Calipso și de Adrian Popa, pe două texte perfect adaptate condițiilor și situației concrete de aici. Am participat toți cei prezenți strigând, care de care mai tare: «Hăi ! Hăi!», atunci când era cazul.

Al doilea moment deosebit a fost cel al răvașelor. Adrian Popa s-a străduit să compună pentru fiecare din cei prezenți câte un răvaș, în care, în câteva versuri inspirate să li se adreseze, satirizându-i un pic. A reușit pe deplin. A compus răvașe foarte reușite, pe care le-a citit cu talent și care au făcut deliciul tuturor celor prezenți.

Miezul nopții a sosit pe neașteptate, dar nu fără să ne găsească cu paharele pline de șampanie și nu fără să ascultăm mesajul de Anul Nou al lui Bănescu. Cred că nu mai este nevoie să descriu ce-a urmat la terminarea numărătorii inverse: îmbrățișări, pupături, strângeri de mână, urări de bine spuse din toată inima.

Petrcerea a decurs într-o notă de foarte bună dispoziție, cu foarte bune și gustoase feluri de mâncare (ex. friptură de căprioară), cu băuturi excelente, cu cafele, fructe, prăjituri și un tort grozav, până la ora 4 dimineața.

A doua zi ne-am sculat târziu. Afară era o zi senină și un soare strălucitor înveselea totul. Ajunși afară, totul era atât de frumos și calduț, încât ne-am mirat foarte mult că nu era nimeni pe plajă și nu făcea nimeni baie în mare. Marea era albastră, albastră, albastră, cerul albastru, albastru, albastru, iar pescărușii și rațele sălbatice veseli, veseli, veseli. În această situație noi nu puteam fi altfel decât încântați, încântați, încântați!

La masa de prânz de la ora 2 p.m. s-a ser-

vit o foarte bună ciorbă de potroace, care ne-a făcut pe toți nou-nouți, pregătiți pentru revelionul mic, anunțat pentru ora 16.30. La ora sorocită eram toți în holul sufrageriei, dornici s-o luăm de la început. A fost din nou mâncare și băutură bună, dans, antren, bună dispoziție, până aproape de miezul nopții. Ne-am dus la culcare cu regretul că « s-a terminat ».

Eu și familia Gheorghe am fost primii care am plecat, a doua zi dimineța, cu noaptea în cap. Ne-a dus la gară Calipso.

La două săptămâni de la Revelion, mă gândesc cu plăcere la petrecerea noastră și la timpul petrecut împreună cu colegii, pe malul mării, și-mi exprim recunoștința față de Calipso, fără mărinimia căruia n-ar fi avut loc toate cele relatate mai sus. Mulțumim

Calipso ! Mulțumim Coca ! Mulțumim familiei Mavrodin! Mulțumim tuturor celor care ne-au făcut petrecerea plăcută !

Momentul culminant

al petrecerii nu a fost cum s-ar crede, cuvântarea lui Băescu, ci plugușorul lui Adrian. Puțin înainte de miezul nopții, sunând din clopot, cu pălăria mexicană a lui Calypso, Adrian semăna taman bine cu un bulibașă! Ne-am răsucit toți să-i ascultăm pe cei doi urători din fotografie, să râdem și să strigăm împreună cu ei. Ropotele de aplauze nu se mai terminau.

PLUGUȘOR 2006
AL MECANICILOR '61
Aho, aho, muieri, bărbați,
Între noi v-alăturați
Și cuvântul mi-ascultați!
Ia mai mânați măi flăcăi,
Hăi, hăi!
S-a sculat mai ani-napoi
Al mai brava dintre noi,
Calypso - alias Nelu,
Ficior de la Câmpurelu,
De-a clădit aici la mare
Un hotel, ce mai splendoare!
Fala litoralului!
El și cu Cocuța lui
Vrură la nepoți, nepoate,
Bucurie cât se poate

Să la facă cu mult drag
La Philoxenia-n prag.
Care bucurie
Și la noi să fie!
Că ne invitară,
De ne adunară
Să-mpărțim cu ei și-ai lor
Bucuria anilor
De se duse și-ăl de vine
Să ne fie la toți, bine.
Ia mai mânați măi flăcăi!
Hăi, hăi!

Gazdelor aici de față
Ne permitem o povață:
Să persiste-n omenie!
Parte de prietenie
S-aibă an de an în veac
Câtă le-o fi lor pe plac!
Toți cei dragi să-i răsplătească
Cu dragoste nepoțească,
Iar prietenii cu zor
Să se strângă-n jurul lor.
Ia mai mânați măi flăcăi,
Hăi, hăi!
Masa să le fie plină!
În casă multă lumină
(La propriu și figurat),
Că ar fi mare păcat
Să nu-i aibă Dumnezeu
În obiectivul său.

Să le dea deci sănătate,
Bucurii, noroc în toate!
Ia mai mânați măi flăcăi,
Hăi, hăi!
De urat am mai ura;
Se-ncălzește băutura
Și-am vrea să nu supărăm
Dac-o să vă strecurăm
Câte un micuț răvaș
Mai acid și mai poznaș,
Care e doar o sfidare
Falsei lipse de pudoare,
Încărcate doar, din plin,
Cu dragoste, nu venin.
Ia mai mânați măi flăcăi!
Hăi, hăi!
Pân-la anu, când venim,
Sănătoși să vă găsim
Și-n etape precedente!
La repetiții frecvente.
Să țineți ușa deschisă
Firma luminoasă-aprinsă
Că n-om sta decât o leacă,
Doar cât vouă să vă placă.
Căci suntem ai voștri fani.
La anu și la mulți ani!
Ia mai strigați măi, flăcăi!
Hăi, hăi!

După ce am numărat ultimele secunde ale anului, după ce am ciocnit paharele cu șampanie și ne-am îmbrățișat dorindu-ne "la mulți ani", ne-am așezat la masă dar, surpriză, lângă farfuriile ne așteptau răvașele, care sunau așa: (N-am să vă spun andrisantu', o să-l ghiciți voi! Totuși, ca să nu se creeze anumite confuzii, i-am indicat inițialele.)

* SB

De Brătieni să nu discuți,
De Newton sau Napoleon,
In grupu-n care e Bonelu,
Chiar patru zile de-l ascuți,
Lui tot nu o să-i piară zelul”.

* MZ

Spicika e mereu la fel:
Mucalit, necopt nițel.
Întrebările ce-ți pune
Sunt cu toate o minune!
Nu vă mire, așadar,
C-o să ceară drept în dar
O nevastă tinerică,
Bogată și frumoșică,
Ca să ne facă-n necaz,
Să murim de-atâta haz!

* AV

Mirel, mare sufletist
Prin nașterea sălăjeană,
E atât de altruist
C-a luat o regățeană.
Fala lor: cei doi nepoți!
Căci, ca mare gazetar,
El se laudă la toți,
Drept bunic de insectar
(*Drosophila Melanogaster*).

* CF

De ne-o face vreo figură
Să scoată în editură
O ediție albastră
(ne inspiră cer și mare)
La **Monografia** noastră,
O să-i facem o urare:
“S-aibă parte de mulți bani
La anu’ și la mulți ani!”

* IS

Inginer la tinerețe,
Farmacist la bătrânețe,
Recalificat din mers,
I-a tot dat inima ghes
De-a făcut din profesiune
O a doua pasiune.

* DȘ

Că-i fecior de general
Am descoperit târziu.
Acasă, nici caporal
Lângă Anda. Sigur, știi!

* VG

L-aș ierta, că onomastica-i
e mâine!
Dar așa cum se cuvine,
Noi lui Gabi-i vrem
mult bine,
Că tot la Vasca revine
Binele ce i-am urat:
“Sănătate, An bogat!”

* DM

Harnic pân-la Dumnezeu
(Chiar ținuta îl arată)
Îi este extrem de greu
Să rostească-acum în șoaptă:
“Dă-mi, Emilio, aproape,
Cafeaua, că-i prea departe!”

* RG

Soțul Doamnei sale - politician
Se prezintă-acum, la sfârșit de an,
Cu-n program - se pare - chiar de
optimiști:
Ex primarul general, șef la
UMANIȘTI!”

* GSD

Cine-o vede pe Gigica,
Îi zice “domnișorica”.
Trei nepoate-o desconspiră,
Că deși-n servicii transpiră,
Tot spre pensie se-ndreaptă.
Asta-i unanima soartă!

A cam răgușit Adrian citindu-și satirele în hărmălaia care se isca pe seama fiecăruia dintre noi, iar la sfârșit ne-a aruncat mănășa: ne-a invitat să-i scriem și noi un răvășel.

Foarte prompt, i-am răspuns:

“Pus mereu pe criticat,
Adrian - cu gura mare
Crede că ne-a speriat!
A uitat, bietul de el,
Că îl știm de tinerel:
De un suflet ca al lui,
Nu-i e frică, nimănui!”

Puțin după miezul nopții, Calypso ne-a pus să-i căutăm toate adresele de e_mail pe care le cunoaștem și le-am trimis urări pentru noul an, multora dintre colegii noștri de departe: Ion Argireanu, Rodica și Radu, Emil, Ozi. Tot el a ținut să vorbească la telefon, personal, cu Lucică Georgescu și cu Mircea Caragea, dorindu-le multă sănătate, astfel încât să poată participa la agapa din anul 2006. Asta ne-a dezvăluit o fațetă aparte a caracterului său, de sufletist, de care nu ne-am dat bine seama, cu stilul lui puțin zeflemitor, de a vorbi.

Ar mai fi de adăugat că, înspre dimineață, ne-am apucat să golim pahar după pahar, pentru cei trei sfinți Vasile prezenți în sală: un cumnat din familia Dumitru, Coca și Gheorghe Vasile. Puteți să-i descoperiți în fotografii.

Concluzia este firească: unde ne-am fi putut simți mai bine decât între colegi?!

În fiecare dintre cele trei zile de petrecere, am fost veseli, bine dispuși. Toți eram eleganți, mesele au fost extraordinar de gustoase, cazarea excepțională!

Să ne fie întregul an așa cum l-am început!

Să avem sufletul liber, ușor, fără griji și supărări! Să ne întâlnim și la anul cu aceeași bucurie de a fi împreună!

Corina Firuță

Neexotică, dar ce vacanță!

PSEUDO JURNAL DE BORD

al croazierei pe Dunăre cu motonava Carpați

– 2 la 12 august 2002–

conform jurnalului personal al lui Gheorghe Caragea

ÎNTOARCEREA

Sâmbătă 10 august 2002.

Ora 5³⁰; mă trezesc. Se luminează de ziuă.

Ora 6. Suntem la Km 1517 după ce am mers toată noaptea. Am parcurs 130 Km de la Budapesta 1647-1517= 130 Km. Revine o viteză medie de 17,3 Km/h.

Ora 6³⁵. Începe să fie bine lumină. Cer lăptos. Se anunță o zi cu soare.

Cețuri deasupra apelor.

După masa de dimineață ieșim pe puntea superioară. Soare; aerul se încălzește; discuții. Marilena se culcă în cabină. Eu cobor și scriu în jurnal.

Am trecut de Mohaci și la ora 11³⁰ acostăm la Bezdán pentru revizia actelor la reintrarea în Jugoslavia.

După masa de prânz plecăm spre Novisad unde ajungem pe întuneric. Trecem podurile îndreptându-ne spre Belgrad.

Ziua a fost însorită în majoritatea ei. Am profitat făcând puțină plajă pe punte.

Pe la ora 17, s-a ținut în sala barului o audiție de arii din opere prezentată de Rodica pe tema Maria Calas și Pavarotti.

Spre seară, concurs de bancuri.

Duminică 11 august

Dimineață, ora 7⁰⁰. Deja am trecut de Belgrad. Vreme închisă cu vânt tare, care se intensifică cu cât înaintăm pe lacul de acumulare Porțile de Fier I. Lacul începe imediat după Belgrad.

Ora 11¹⁵. Lacul foarte larg de minim 2 km. Valuri de 0,5-0,7m. Vânt foarte puternic pe punte. Apele lacului sunt verzui, mai limpezi decât în amonte, pe fluviu.

În jurul orei 13 vom ajunge la Grădiște unde vom opri pentru revizia documentelor la ieșirea din Jugoslavia.

Ora 13; oprire la Grădiște.

Coborâm pe mal, vizităm un Free Shop cu țigări, băuturi și cosmetice. Intru în orașel cu Marilena și rătăcim pe câteva străduțe pustii. Case mici, printre care, ici-colo, vile cochete. Străzile n-au pavaj și nici trotuare; sunt totuși curate. Mici grădini prin curți. Unele case vechi sunt probabil din vremea turcilor. Facem câteva poze. La biserică este o nuntă. Afară așteaptă o trăsură veche acoperită cu scoarțe colorate. Apar mirele și mireasa. În fața bisericii o mică orchestră atacă o horă sârbească, unde nuntașii se mișcă în cerc, ca la noi. Vreo zece automobile însoțeau trăsura care pleacă cu mirii (ea puțin cam urâțică dar el drăguț).

La reîntoarcerea în port, care pare a fi centrul orașului, are loc un concurs cu premii (cupe) pentru câini de rasă; asistăm și noi.

Abia la sosire am aflat că am stat acolo atâtea ore, pentru că pe „lac” era furtună și am așteptat ca aceasta să se potolească.

Îmbarcarea la navă și plecarea.

Seara „stranierii”, Mihalcea și 2 doctori - prieteni ai lui, români din Germania, dau un simpatice spectacol foarte aplaudat. Urmează seară de dans cu acordeon și apoi muzică

imprimată pe CD-uri.

Spre miezul nopții, intrăm în ecluza Porțile de Fier 1. Lumini feerice.

Luni 12 august

Ora 6³⁰; intrăm în ecluza Porțile de Fier 2.

Dimineața, ora 11³⁰: ședința Asociației Promoția '61 Mecanică.

Modificări la statut, discuții, propuneri în perspectivă expuse de Dumitru Constantin, ca sponsor principal. Scriem în Registrul Asociației cu observații privind calitatea cazării și serviciilor, pe un formular separat.

Până la masă și după masă, program liber.

Se anunță o masă comună seara la ora 20³⁰.

În formulare se fac propuneri de viitoare excursii:

Grecia continentală;

Turcia – Istanbul, Izmir.

Masa de seară, ultima, va avea surprize - se anunță la stație.

În România sunt inundații: Oltenia, Tulcea etc. Am trecut de Bechet și Oriahovo.

Spre Răsărit se profilează nori de ploaie, spre care ne îndreptăm. Este un front care se extinde spre Sud. Spre Vest

este încă soare și cer senin.

Este ora 19²⁰. Am trecut de apele înămolite ale Jiului care au schimbat culoarea Dunării pe malul românesc.

Pregătiri pentru masa de seară.

Ținuta va fi de gală, conform cerințelor comunicate prin stație.

Urmează localitatea Corabia.

Urc din nou pe punte. În cabină cald, plăcut, afară răcoare.

Suntem la km 668. Mergem cu cca 20 km/h.

Am mai avea 8,6 ~9 h de parcurs. Ar urma sosirea la Giurgiu la ora 5 dimineața pe 13 august.

Un curcubeu s-a profilat pe cer după amiază, cred că al doilea în cursul excursiei,

unul pare-mi-se la Budapesta.

Masa de seară festivă, ultima masă de seară pe motonavă. Surprize culinare, șampanie.

Este invitat echipajul navei. Felicitări, diplome, inclusiv pentru personalul bucătăriei și cel ce a spălat vasele (propunerea doamnei Vanca).

Se anunță programul ultimei seri după masă.

Adunarea generală în sala barului pentru anunțuri

importante, programe de viitor, întrebări, discuții.

În cadrul lucrărilor ședinței se propune:

Primirea de membri simpatizanți în cadrul asociației ; (vot unanim)

Activități viitoare: noi excursii la un centru de recreere și tratament pe litoral;

O casă, pentru colegi pensionați singuri, cu amplasament încă nefixat. Întrebări puse de Riri Pop și Stănciulescu, răspunsuri date de Bone, Dumitru și Popa.

Discuții, anunțuri pentru marți 13 august.

Urmează dans.

După ora 22, parte din participanți se retrag în cabine.

Un grup restrâns rămâne pentru dans, unul dintre cei doi doctori invitați aduce acordeonul și se cântă în grup muzică populară, șlagăre românești vechi și internaționale.

O seară minunată, poate cea mai frumoasă petrecută pe navă.

Marți 13 august

Scularea la ora 7⁰⁰. Suntem deja în portul Giurgiu, după ce în cursul nopții s-a trecut printr-o zonă cu apă scăzută timp în care Bone a fost solicitat la cabina de comandă.

Pregătiri febrile ale bagajelor.

Mic dejun, ultimul.

Sosește microbuzul, luări de “la revedere”, agitație, bagajul soției se rătăcește între alte bagaje (lucru pe care îl vom constata la sosirea în București).

Aruncăm o ultimă privire nostalgică spre bătrâna motonavă Carpați, care ne-a purtat pe apele Dunării spre trei capitale magnifice

europene: Belgrad, Budapesta și Viena - orașul Imperial.

Nu poate fi încheiat acest jurnal fără a aduce cuvinte calde de mulțumire principalilor sponsori, care au finanțat această minunată excursie, în care toată lumea s-a simțit bine și toți am regretat că timpul petrecut împreună a trecut prea repede. În acest sens, menționăm ca sponsori, pe colegii noștri Constantin Dumitru și Stan Bone. De asemenea, calde mulțumiri colegilor noștri din conducerea Asociației, Adrian Popa și Rodica Nicolescu - ei au făcut tot ce le-a stat în putință pentru ca totul să fie OK.

Corespondență

Insemnările din America ale unui român din Germania

Radu Mihalcea

Așa cum a vrut întâmplarea, nu am apucat să mă dezmeticesc bine după venirea din Germania... Timpul a trecut atât de repede și s-au întâmplat atât de multe... Corina Firuță m-a rugat să povestesc ceva pentru revista promoției... Ce să povestesc?

Pot să spun că n-am reușit – încă - să fac ceea ce mi-am propus, fiindcă au fost alte lucruri care au trebuit trecute pe primul plan: am continuat reamenajarea casei, începută încă înainte de sosirea mea aici și o mai continuăm și acum... Se va termina probabil prin februarie sau chiar aprilie, dacă vom face și reamenajarea grădinei. A trebuit să fie făcută și anume atât de amănunțit, nu numai pentru că se contopesc două gospodării ci și datorită faptului că însăși concepția casei datează din 1950 ... și între timp pretențiile s-au modificat. Acum noi – Rodica și cu mine - am făcut o casă – sau suntem pe cale de a o face – care să fie atât modernă cât și să încorporeze elemente de valoare mai vechi. În casă sunt mobile florentine ale Rodicăi, care acum sunt puse în valoare fiecare la un loc potrivit, dar și lucrurile mele, cumpărate din Germania, moderne și cochete... Istoria cea mai nostimă o au trei lampadare foarte frumoase, dintre care unul împodobeste cabinetul doamnei “președinte, academician, profesor, doctor,

inginer” (știati că înșiruirea acesta de epitete de tristă amintire i se potrivește perfect Rodicăi?): eu le-am cumpărat în urmă cu 8 ani din USA, le-am dus în Germania și le-am modificat la 220V, ca acum să le aduc înapoi în USA și să le remodific la 110 V! Teribil, nu-i așa? Cum se scrie istoria!

Nu m-am ocupat suficient – mai bine zis nu m-am ocupat de loc – de limba engleză americană. Ceea ce știu eu – limba engleză europeană – nu se potrivește aici decât în linii generale. Am un manco încă, pe care voi încerca să-l elimin începând cu anul viitor: lucrările de modernizare, cuplate cu necesitatea de a despacheta bagajele îmi iau o gramadă de vreme.

Deocamdată se pare că visul meu “american” este pe care de îndeplinire - în sensul că acum am toate actele necesare, inclusiv carnetul de șofer! Aici sunt de evidențiat eforturile deosebite făcute de Rodica pentru a-mi ușura înscrierea pe traiectoria americană: a fost formidabil de atentă și de grijulie... și plină de dragoste!

Acum încep să las contactele să lucreze: vreau - îmi doresc să-mi pot continua activitatea profesională în anii ce vin. Am întâlnit profesori care au atins 90 de ani, sunt încă activi și arată splendid! De ce să nu arăt și eu așa? Peste câțiva ani... desigur!

Mda... Mi-am dorit din suflet să pot trăi la nivelul acesta ... sau să am contact cu el... Acum îmi doresc ca în profesia mea să ajung și eu la același nivel. Să vedem dacă soarta o să mă mai ajute ... așa cum a făcut-o până acum!

Sunt fericit! Pur și simplu! Fericirea nu vine din exterior ci din interior... din interiorul casei... Cine spunea că relațiile dintre americani sunt superficiale, în esență reci? Cei care au spus asta, n-au cunoscut-o pe Rodica... Nu-mi aduc aminte cum a fost ea în tinerețe, pe vremea studenției... dar s-o vedeți acum! Eu, cel puțin, care am avut și familia mea și am și copii majori... n-am cunoscut așa ceva! Foarte atentă, foarte grijulie, plină de înțelegere și de toleranță...

Pentru mine - neamțul obișnuit cu brutalitatea prusacă (din Germania) și cu

Colțul de lângă cămin... cel care îndeamnă la relaxare și reflecții filozofice. În stânga, pe perete, un covor de mătase care face parte din patrimoniul de artă persană.

Mobila de bucătărie germană se potrivește admirabil în mediul american!

șmecheria basarabe-nească (din propria familie), Rodica este o revelație zilnică. Ce minune! Este o minune A-me-ri-ca-nă!!!

Și mai este ceva: clima de aici este fantastică! Umiditatea relativă este atât cât trebuie să fie, ca să te simți bine: mai mică de 50%! Poate chiar că este prea scăzută! Soarele apare pe un cer albastru strălucitor timp de 25 de zile pe lună iar aerul are un parfum de la pădurile și de la vegetația din jur cum nu se întâlnește decât aici. Eu sunt încântat că am scăpat de ploile germane care nu se mai terminau de 33 de ani!

Ies în fiecare dimineață pe stradă, în fața casei, aștept ca primele raze de soare să-mi mângâie fața, respir adânc de mai multe ori și ... mă simt în al nouălea cer!

Vedere spre mobila florentină a Rodicăi și mai departe - prin ferestrele aduse din Germania - asupra grădinii ... care urmează să fie amenajată.

Și mai este ceva... Să vă dau un exemplu:

Uite, m-am dus în oraș și am citit pe o placă: pavilionul Pritzker. Era de fapt un teatru de vară cu 4000 de locuri pe scaune și încă 6000 de locuri pe iarbă, amplasat în centrul orașului, cu o arhitectură superbă, nou construit. Am trecut pe lângă un spital de boli de inimă, o clădire uriașă, pe care scria “clădirea Pritzker”. M-am gândit: “O fi a lui?” Cine o fi Pritzker ăsta?

Familia Pritzker este posesoarea hotelurilor Hyatt, multimiliardară și locuiește în Chicago. Ea - și mulți alții asemenea - consideră o onoare să realizeze ceva pentru orașul în care trăiește și pentru țara care i-a acordat posibilitățile de a deveni ceea ce este. Și face mereu câte ceva.

O cunoștință de-a mea, profesor de motoare, ieșit la pensie de 20 de ani - între timp și copiii lui au ieșit la pensie! - a donat anul trecut facultății la care a lucrat toată viața, 1 milion de \$! Economiiile lui de ani de zile... care acum, la vârsta lui - are cam 85 de ani - nu-i mai sunt necesare! Și nu este singurul!

Este vorba de recunoștința oamenilor față de țara care le-a permis să se realizeze în viață... Ce sentiment teribil...

America nu este țara mea, dar eu simt mândria oamenilor care trăiesc aici...și înfloresc și eu...odată cu ei!

Da...Aici este o societate dinamică, vie... desigur că 10% din populație trăiește în condiții mizerabile și 10 % în condiții extraordinare... dar în general, toți trăiesc mai bine, se simt mai liberi decât cei din “bătrâna” Europă! (urmare în pag.16)

Dragii mei, poate că vi se pare surprinzător ceea ce scriu... dar este realitatea. Mă înțelegeți acum de ce am trecut Atlanticul? Haideți să recapitulăm:

Mai întâi Rodica. Pentru ea – singură – aș fi făcut ocolul pământului de trei ori. Atlanticul? O gârlă nenorocită...

Dar Rodica + America... Cine putea rezista?!

Cu drag și cu toată prietenia,

de la neamțul vostru român din America și
de la soția lui, o româncă din America!

Nota redacției:

Două lucruri m-au impresionat în lunga scrisoare a lui Radu:

- Naivitatea lui, dacă-și închipuie că există vreun stat atât de imaculat cum vede el acum, statul american. Va descoperi curând cum stau lucrurile. (Are norocul că destinul îi asigură acum o viață lipsită de griji materiale.) Până și pe Rodica o consideră a-me-ri-ca-nă, când de fapt, ea este așa cum este, tocmai pentru că este româncă, indiferent cât a modulat-o traiul în America. Gena și cei șapte ani de-acasă contează, să nu uităm asta!

- Vitalitatea lui, puterea de a întâmpina viitorul cu planuri noi, ducându-se dincolo de 90 de ani. Ar trebui să-i urmăm exemplul, să vedem partea frumoasă a vieții, să ne facem speranțe, cu mult curaj. Mai avem în față, cel puțin 20 de ani! Eu una, am și demarat din locul în care mă cantonasem. Am deschis fereastra, deși mi-era teamă să privesc dincolo de momentul prezentului. Mi-am propus să fac în fiecare an o nouă mare excursie în lume și tratament la Breaza și la mare; nu mă voi opri decât dacă destinul va hotărî altfel! Și nici editura n-o voi închide, decât dacă alții vor hotărî altfel. Mai sunt câțiva dintre noi care se gândesc în continuare la catedrele de la care predau, la gospodăriile de la țară pe care și le-au organizat, la afacerile pe care le conduc: bravo lor! Așa trebuie să facem toți, să găsim acel ceva în viață pentru care să merite să mai trăim cu poftă!

Caseta redacțională

Redactor fondator: Adrian Popa

Redactor șef: Corina Firuță

tel/fax 021.2237106

Redactori șef adj.: Mirel Vanca, Radu Gruia

Tehnoredactare computerizată: Cori Simona Ion

La mulți ani

... pentru cine-i născut în ianuarie

6 ian: **Nicolescu Dan**

18 ian: **Ilie Vâlceanu**

21 ian: **Gheorghe Calea**

28 ian: **Gyorfı Bela Constantin**

... pentru cine-i născut în februarie

6 feb: **Mircea Ilioaia**

7 feb: **Dan Mihălcescu**

16 feb: **Anca Rodica Delcescu-Mihalcea**

17 feb: **Vasile Negrea**

21 feb: **Hans Farsch**

27 feb: **Dan Ștefănescu**

Adrese e_mail:

Ion Argireanu:

jonar@internode.on.net

Rodica Delcescu - Mihalcea:

rodica 216@yahoo.com

Sorin Dinescu:

dinescu@telusplanet.net

Sotir Dodi:

sotirdodi2001@ad.com

Constantin Dumitru:

hotel_philoxenia@yahoo.com

Nae Enescu:

nae_enescu@yahoo.com

Hans Farsch:

hansgfar@netscape.net

Corina Firuță:

ed_alcor@yahoo.com

Marin Grădișteanu

iuliag@digi.ro

Radu Gruia:

radu.gruia@rdslink.ro

Ioil Oisie:

joeler@netvision.net.il

Sergiu Lipcan:

v.lipcan@t-online.de

Emil Olaru:

eaolaru@earthlink.net

Zeno Pircea:

zpircea@banat.ro

Iosif Tempea

itempea@K.ro

Artemie Vanca:

avanca@xnet.ro

Așteptăm să ne comunicați și alte adrese.